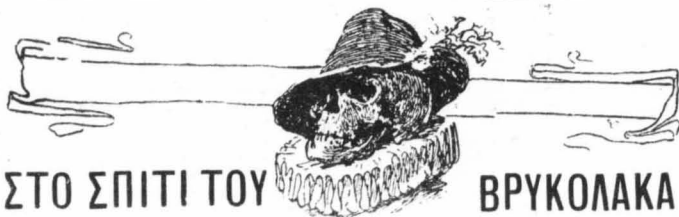

ΕΒΡΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΧΑΜΠΑ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

Κ ΑΠΟΤΕ ζούσε ένας ραββίνος, στο Τολέδο της Ισπανίας, τρομερά φιλάργυρος. Με τις άπιστευτες οικονομίες του -τό λαδδίζουμε της σαλάτας που περίσσευε στο πιάτο του, το μεταχειριζόταν σε πεντέξη σαλάτες ακόμη κι' απ' τη μονάκριβη φέτα του ψωμιού που κανόνιζε στο φαγητό του κάθε ημέρα, έτρωγε την κόρα το μεσημέρι και την ψύχα το θραδύ-είχε σχηματίσει μία γερή περιουσία. Πίστευε όμως πως ήταν θεοφοβούμενος, γιατί ηρώσε τις νηστείες, τις Δέκα Έντολές, και που και που λερουργούσε γάρνιν τών φωχών, χωρίς να δέχεται την κανονιμένη αμοιβή του.

Με την ηλικία, η τοιγκουαία του μεγάλωνε. Έπί πολλές ώρες στεκόταν μπρός στα χρυσά κι' άσημένα νομίσματα του χρηματοκιβωτίου του, τα χάιδευε με στοργή, τούς ψιθύριζε λόγω τρυφερά που άλλοι-λιγότερο πρακτικοί και φρόνιμοι-τά ψιθυρίζουν στις έρωμένες τους μονάχα, κι' ύστερα, όταν τά άποχωρίζονταν και τά κλείδωνε πάλι σίγουρα, το πρόσωπό του σκοτεινιαιζε από μελαγχολία. Άληθινή δέ άγωνία δοκίμαζε, όταν άνεγκασόταν να πληρώσει κάτι.

Οι γνωστοί κ' οι άγνωστοί του στην πόλι, στην όποια ήταν φημιμένος ο ραββίνος μας για τά άνωτέρω...προτερημάτα του, δεν είχαν έπονομαστικά «Τανάλιας, γιατί, μοιάζοντας στό χαρακτήρα καταπληκτικά με τό έργαλειό αυτό, δεν άφινε εύκολα δ.τι γάντζους και κλείδωνε στο χρηματοκιβωτίό του.

Μιά νύχτα, ενώ ο ραββίνος κοιμόταν, παρούσθησε στο σπίτι του ένας ξένος, Έβραϊός κι' αυτός, και τον πασακάλεσε να λερουργήσει κατά την περιτομή του νεογεννήτου παιδιού του. Τά ένδύματα κ' η άμαξα του ξένου ήταν τόσο πολυτελή, ώστε φανέρωναν άνωρωπο πλούσιο κι' ο ραββίνος με λαχταριστή προθυμία δέχτηκε την πρόσκλησι, έλπίζοντας σε ήγεμονικό «μαχταίοσι». «Έτσι, κι' ο Ύψιστος θα εύχαριστιόταν και τό θαλλάγνιο του «Τανάλιας θα κέρδιζε σε περιεγόμενο...

Ώδοιπόρησαν όλημερίς και έσφαγικά, κατά την νύχτα, ο ξένος έστρεψε τά δόλμαυρα όλο-τά του πρός ένα αδιάδατο, δασοφύετο θουνο. Με τρόπο ο ραββίνος ούρλιασε, ζητώντας να σταματήσουν για να κατεβή, έπειδή ήταν πραγματικά διαβολικός ο καλπασμός εκείνου. Η άμαξα όμως, έτρεχε με ταχύτητα μευσιτική προς τόν άνήφορο, προς τη χιονισμένη κορυφή του θουνο, κ' η ρόδες της καθώς και τά πόδια τών άλόγων δεν πατούσαν πεία στό γή. Φτερούγιζαν κυριολεκτικώς στον άέρα. Έτρεχαν επάνω απ' τις κορυφές τών δένδρων κι' όπερηπόδωναν θαθείεις και διάπλατες χαρδδρες χωρίς τόν έλάχιστο κλονισμό!

Μιά όλόφωτη, έξωτική έπαυλι φάνηκε κατά τά μεσάνυχτα κοντά στο θουνοκορυφή και καταμεσής στα πανύψηλα δέντρα. Άλογα, άμαξα κι' επιβάτες τράθηξαν προς τά έκει, περνώντας άνεμασε απ' τά δέντρα χωρίς να έμποδίζονται-σαν να ήταν από άέρα κι' όχι από σάρκες και ύλη-και τέλος σταμάτησαν απότομα μπρός στη μεγάλη μαρμαρένια πύλη της έπαύλεως.

Ήταν άλλόκοτη η αντίθεσις του πολυτελους αυτού μεγάρου με τη γύρω σκοτεινή κι' άγρια έρημία, κι' ο ραββίνος μας ένωσε τριπλασιο τό άνατριχιασμό του.

Ένας ψηλόλιγος ύπηρέτης, γλαυός σαν φαντασμα, θουβός κι' άθρόυθος στο περπάτημά του, ώδηγησε τόν ραββίνο στο κεντρικό σαλόνι, όπου τόν περιέμενε η θελκτική μητέρα με τό νεογέννητο θρέφος της.

-Γιά τ' όνομα του Ίεχωθά!... του ψιθύρισε εκείνη τρομαγμένη, μόλις άποσύρθηκε ο ύπηρέτης. Ούτε τά φαγητά ν' άγγίξει, ούτε και πληρωμά να δεχτής για την περιτομή του παιδιού μου... Έμαθα πως περνάς ζωή στερημένη και πως είσαι φιλάργυρος... Μά νίκησε τόν πειρασμό, γιατί ο άντρας μου εινε θρυκόλακας... Κι' όσα φας και θά γευτής κι' όσα θά πληρωθής κατόπιν, θα είνε στοιχειωμένα!

Τη στιγμή εκείνη μπήκε ο άλλόκοτος σύζυγός της στο σαλόνι κι' ο τρομοκρατημένος «Τανάλιας» θιάστηκε ν' αλλάξει την κουβέντα επιτήδεια.

Ή λερουργία άρχισε σε λίγο. Ο δυστυχισμένος ραββίνος έδρωνε και ξετίδωναν από φρίκη, όσο να τελειώση την περιτομή, γιατί τό κολασμένο εκείνο θρέφος άν κ' ήταν μόλις λίγων ήμερών ηλικία, ώστόσο μούσος σαν μεγάλος και δάγκαειε σαν σκύλος, όσες φορές δεν έβριζε και δεν γελοόσε!

-Ήμαρτον, Ύψιστε! μουρμούριζε κάθε τόσο ο ραββίνος, διακόπτοντας τό τραύματιό τών κανονισμών για την τελετή θρησκευτικών εύχών. Είμαι άμαρτωλός, Ύψιστέ μου, τό παραδέχομαι, κι' αξίζω για την Κόλασι... Μά αυτή έδω ή Κόλασι ξεπερνάει κάθε άλλη κι' είνε θαρειά για τό άμάρτημά μου!

Όστόσο, ο Ύψιστος φανίνταν πως είχε διαφορετική γνώμη απ' τόν ραββίνο Τανάλιας, γιατί δεν άποφάσιζε ακόμη να σβήση τη θασκαλεία και να τού διακόμη τό μαρτύριο. Μετά την τελετή, κάθησαν σ' ένα πολυτελές τραπέζι για να φάνε. Βουβόι και γλαυοί, σαν πεθαμμένοι, οί ύπηρέτες, τούς σερβίρισαν τά πιό έλεκτικά φαγητά. Ούτε στο δύστοχος ραββίνος, που τρεφόταν θεληματικά επί τόσα χρόνια με λάγωνα και ψωμί. Μά τά λόγια της οικοδεσποίνης του έρχόντουσαν στο μυαλό, κόμπος άνατριχίλας του έφραζε τό λαργύγι και' άριόταν με ευγένεια τις έπίμονες προσκλήσεις του θρυκόλακα οικοδεσπότου να σερβιριστή.

-Μά γιατί δεν τρώτε, ιερολογιώτατε; ρωτούσε κάθε λίγο έκεινος και χαμογελοόσε, άφίνοντας απ' τό στόμα του μία τσουχτερή όσμη πτώματος στον άέρα και δείχνοντας θρηια κίτρινα σκυλλόδοντα άντίς για δόντια στα σαγόνια του.

-Έκλαμπρότατε, εύχαριστά! ψιθύριζε με καρτερία ο ραββίνος. Μά είνε ήμέρα νηστίας σήμερα... Απαράλλαχη σαν Σάββατο και Ιερά... Ούτε τρώω, ούτε πίνω σήμερα!

Ο οικοδεσπότης στον άέρα και δειχνοντας θρηια κίτρινα απίπε άμάσπητα και λάμαργα τά φαγητά, κ' οί ύπηρέτες του δεν τρώγταναν να τόν σερβίρουν.

Μετά τό φαγητό που κράτησε ώρες άρκετές, ώρες άπεριγράπτου τρόμου και ψυχικού μαρτυρίου για τόν δυστυχή ραββίνο, ο οικοδεσπότης έστειλε τη γυναίκα του να κοιμηθή, και σαν έμειναν οί δύο τους έιπε στο ραββίνο:

-Είνε ώρα για τά φύγης... Κοντεύει να χαράξει, και συχαίνω με τό φως του ήλιου... Πρέπει να κλείσω πόρτες και παράθωρα και να κοιμηθώ στη σκοτεινά όσωπο να ξεαναυχτώση... Άκολουθήσε με!

Άλλόκοτος έκεινος και πιό άλλόκοτος τά λόγια του, μεγάλωσαν σε σημείο άλυποφορο τη δεισιδαίμονα φρίκη του πτωχού Έβραίου Ιερωμένου. Σηκώθηκε μηχανικά κι' ακολουθήσε τόν θρυκόλακα, μη τολμώντας να σκεφθή ποί τόν ώδηγόσε.

Έφτασαν σε λίγο μπρός σε μία αίθουσα με σιδερένιους τόχους. Έκθαμβός παρατήρησε ο ραββίνος χιλιάδες χιλιάδων χρηματοκιβώτια σωριασμένα εκεί μέσα κι' άπορούσε πως ήταν δυνατόν να χωρούν όλα αυτά στην αίθουσα έκείνη που ήταν ώστόσο συνηθισμένο μεγέθος. Διαβολικό κι' άνεξήγητο, μά τόν Ίεχωθά!...

-Πληρώσου για τόν κόπο σου! το έιπε τότε τραχειά, για πρώτη φορά τραχειά, ο μωστηριώδης θρυκόλακας. Έμπα μέσα και πάρε χρυσάφι όσο θέλεις!...

Μά ο ραββίνος στεκόταν θουβός και μαρμαραμένος. Άνάμεσα στα τόσα χρηματοκιβώτια έκει, θρισκόταν πρώτο και καλύτερο τό δικό του!

-Ύψιστε! μουρμούρισε με κατάπληξι. Πώς θρίσκειται η κάσσα μου έδω;... Έγώ την άφησα σίγουρη και καλοκλειδωμένη στο σπίτι μου, πριν ξεκινήσω για δώ!... Τι μυστήρια είν' αυτά, Θεέ μου;

Ένα γαχανιστό γέλιο, ουρτό και παγερό, θγήκε απ' τό στόμα του θρυκόλακα. Φανίνταν σαν να διασκεδάζε άπεριγρappa με την κατάπληξι του ραββίνου και με τά θρηια από φρίκη μαλλία του.

-Μπρός λοιπόν! μούγκρισε ο θρυκόλακας, κι' όμως στη χαμηλή φωνή του τραναζόντουσαν οί τοίχοι. Άπλωσε τό χέρι σου και πάρε χρυσάφι όσο θέλεις... Έλα... Όσο και να πάρης πάλι δικό μου θά είνε... Έδώ βάρηθ' κι' όλόκληρο τό χρηματοκιβωτίό σου... Άνόητο!... Τσιγκουνούδες!... Μάτια περνάει μία στερημένη απ' τά αγαθά τό Θεοΰ ζωή... Μάτια στερείτε τη φτωχολογία από μία έλεημοσύνη άνακουφιστική της δυστυχίας της... Ποιό τό κέρδος σας;... Γιά μένα δουλεύετε, ήλιθιοι... Χαχαγά! Γιά μένα, τόν Σ α τ α ν α τό Πλούτο... Χαχαγά!

Ένα κοκκόρι λάλησε, κάπου μακριά, Άπ' τά κρουσταλλένια τζάμια του στοιχειωμένου έξοχικότο μεγάρου μπήκε μέσα η άχνή βαμπίδα της χαραγής και σ' όσε τά άναμμένα πολύφωτα της αίθουσας. Ένας θρόυθος δαιμονισμένος άλυοιδας θαρειάς που άέρνεται άκούσπητα, ένας σεισμός άντήγησε, μία μυροδιά πτώματος και θειασμό ξεχύθηκε...

Κι' άμέσως, την ίδια στιγμή, ο ραββίνος Τανάλιας άνακάθησε τυναχτός στο κρεβάτιό του, καταδρωμένος απ' τό άπαισιο έ-

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΥΤΗ η τραγική περιπέτεια που θα σάς διηγηθώ, εινε μα από τις πιο σκληρές και τις πιο απάνθρωπες ερωτικές ιστορίες. Συνέβη εδώ και λίγα χρόνια στο Περού, το καρό που ειχε ξεσπάσει η επανάστασις του τρομερού κ' άδουσίτητου Μαρανόν.

Η Λουίτα Χιμένθ, η πιο όμορφη γυναίκα της 'Αρκάνα, βγήκε ένα πένθιμο πρωί παραπατώντας σαν μεθυσμένη από τη σκηνη του άρχηγού των επαναστατών, κατάλοιπη, με ξεπλέκα μαλλιά και με το πρόσωπο παραμορφωμένο από τη φρίκη.

Οι επαναστάτες ειχαν κατασκοπήσει στην άκρη του δάσους, για να βλέπουν μπροστά τους τον κώπο, στον όποιο δεν θ' άργουσαν να φραγούν τα κυβερνητικά στρατεύματα.

Η Λουίτα κάρηκε στη όψη μιας μεγάλης φοινίκας κ' έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χείλια της. Ειχαν στεφείνει πια τα δάκρυά της. Μά άβάσταχτη ντροπή της ξεσάκιε την καρδιά. Ο Μαρανόν την ειχε κρατήσει όλη τη νύχτα στη σκηνη του και την ειχε κάνει δική του. Η Λουίτα δεν συλλογιζόταν πια τίποτα. Ένοιωσε μονάχα μια άσθητη οσληρά, δίχως καμιά συμπλοκή, όπως συνήθιζον να κάνουν η φλογερές κ' ατίθισες γυναίκες του Περού.

Μά πως θα κατάφερε να ξεγλυτωρήσει από τα χείρια του δημίου της; Πως θα μπορούσε να σωθή από αυτούς τους σκληροκαρδους άνδρούπους;

—Θέλει να φύγει, Λουίτα; της ψέφιδισε κείνη τη στιγμή μά παράξενη φωνή στ' αυτί.

Έκείνη τότε γύρισε απότομα το κεφάλι κ' ειδε πως ήταν ο Παμπλίτο Βαλέρα, ο ύπασιπότης του Μαρανόν, ένας ύπουλος μιάς με πονηρά μάτια, που την ειχε αρπάξει το περασμένο θράδι από την άγκαλιά του άνδρός της και την ειχε πάει στη σκηνη του άρχηγού του.

Ο Παμπλίτο Βαλέρα ήταν ο άχοριστος σύντροφος του Μαρανόν. Όταν ο ληστοσυμμοχός του λεηλατούσαν τα χωριά, ο Παμπλίτο έφραζε στα καλύτερα σπίτια κ' εύρισκε την πιο όμορφη γυναίκα. Τη φοβέριζε τότε ότι θα έσφαζε μπροστά στα μάτια της όλους τους δικούς της κ' όταν εκείνη λιποθύμεισε από τον τρόμο της, την έδενε πάνω στη σέλλα του αλόγου του και γύριζε καλά ζωντας στη καταραμένη σκηνη του Μαρανόν...

—Θέλεις να φύγει; την ξαναρωτήσε ο μιάς.

—Τι με νοιάζει τ' ω ρ... του άπάντησε με περιφρόνηση η Λουίτα.

—Αλήθεια, έκανε ο Παμπλίτο. Τι σε νοιάζει πια άν πέσει και στην άγκαλιά των άλλων... Καταλαβαίνεις; έ;

Η όμορφη Λουίτα άνατριχίλασε.

—Όχι, όχι, στέναζε, σκοτώστε με καλύτερα!...

Κι' ύστερα κτύπαζε στα μάτια τον μιάς και τον ρώτησε άνησιχη:

—Μά έσύ, γιατί θέλεις να με βοηθήσεις; Γιατί;

—Δέν ήξερα, Λουίτα, ότι είσαστε η γυναίκα ενός άγαπημένου φίλου μου, της άπάντησε ο Παμπλίτο.

—Α χ, η τίος ντ' έ μ'ι μά δ'ερ ε! φώναζε η Λουίτα. Πές μου, εινε αλήθεια; Έβλες τον άνδρα μου; Τόν ειδες;

—'Ελα μαζί μου! της ειπε ο μιάς. Μά πρόσεξε να μην τρομάξει...

Λίγο πιο πέρα από τη φοινιά, πίσω από τις φουντωτές άγγελικές ήταν ένα σβαλλομένο άλογο. Ο Παμπλίτο ανέβασε πάνω στη σέλλα τη Λουίτα και της έδωσε ένα μαστίγιο.

—Έμπρός! έκανε. Χτύπησε τ' άλογο... Πιο δυνατά!... Ακόμα!... Πιο δυνατά!... Έτσι, μπράβο!...

Το άλογο ξεθύρηκε σαν άφηνασμένο, μά ύστερ' από δυό-τρεις καιπαμούς, αναγκάστηκε να σταματήσει. Το μακρ' σχοινί ενός λάσσο, που ήταν δεμένο από τη σέλλα, τεντώθηκε ξαφνικά, κ' έμποδισε τ' άλογο να προχωρήσει.

φιαλτικό δνειρο που ειχε δει, μοσπυγμένος από άγωνία! Γιατί δνειρο ήταν όλο αυτό, ένα κακό δνειρο...

—Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου, απ' το σωτήριο μήνυμά σου! μουρμούρισε τότε με κατάνυξι.

Σηκώθηκε ύστερα απ' το κρεβάτι του, ντύθηκε, ξεκλείδωσε το μοιραίο χρηματοκιβώτιό του και γέμισε δυο δόλοκληρα ζεμπιλια με το χρυσάφι που θρικοτόταν μέσα. Ύστερα τράβηξε για τη Συναγωγή, σκυφτός, με φόβο Θεού, και μουρμουρίζοντας μέσα του λόγια ειλικρινή μεταπεισίας και προσευχών.

Σάν έφθασε εκεί, ύποκλιθηκε μπρος στον σεβάσμιο άδοχιρραβέθιο, κατέβασε το θησουρό του και τις ανάγκες των φτωχών, τών πεινασμένων και γυμνών ανθρώπων και τράβηξε άργα για το σπίτι του, με την καρδιά άλαφρωμένη...

Την ίδια στιγή άκούστηκε βραχνά κ' άγρια γέλια. "Όλη η ληστοσυμμοχία του Παμπλίτο που ήταν κρυμμένη τριγύρω στους πακνούς βάνιμους, πετάχτηκε γύρω από την όμορφη Λουίτα που άρχισε πάλι να τρέμει από το φόβο της. Μαζί με τον άτασιο μιάδα ήταν κ' ο άρχηγός του, ο Μαρανόν, που γελοόσε πιο πολύ άτ' όλους και κτύπαζε και άνάμεσα στα κλαδιά ενός μεγάλου κέδρου.

Η Λουίτα, άνησιχη, γύρισε το κεφάλι της κ' ειδε το τεντωμένο σχοινί να περνάει από ένα χοντρό κλαδί. Άπο κάτω, από την άλλη άκρη του, κρεμιόταν ένας φμοιμένος άνδρας.

Ο άνδρας της! Ήταν ο άνδρας της που τον ειχε κρεμάσει, που τον ειχε πνίξει η ίδια!... Φρίκη!...

Η Λουίτα ειδε τότε να σκοτεινιάζουν δια γύρω της και κυλιότανε άνάσθητη κάτω από τη σέλλα, δίχως ν' άκουη πια τους περφοβημούς που άρχισαν να πέτουν μες στον κώπο και τους επαναστατες που φώναζαν με τρόμο:

—Α ός σο λ' αντος! Α ός σο λ' αντος! Α ός σο λ' αντος! (Οι στρατώτες! Οι στρατώτες!).

Όταν συνήλθε πάλι κ' άνοιξε τα μάτια της, η Λουίτα Χιμένθ, θρικότανε στο σπίτι της.

Στην άλλη κάμαρα ήταν ένα φέρετρο και γύρω του Εκλαγαν με πλαγιένα άνασθητή οι δικοί της.

Η Λουίτα συλλογιόστηκε τη φριχτή τραγωδία της, τη νύχτα που ειχε περάσει στη σκηνη του Μαρανόν, τη μαση απόγνωσή της κ' ύστερα εκείνη την απάνθρωπη σκηνη στο δάσο, τον άπαρηγοισμό του άνδρός της, και τα γέλια του Μαρανόν, του Παμπλίτο και των συντρόφους τους. Και τότε, νιάχτηκε σαν τριλή από το κρεβάτι της, γονάτισε μπροστά στο λείψανο του άνδρός της κ' άρκιστηκε να λάρη έκδικηση για το μαρτυρικό εκείνο κρεμάσιό του.

Ο Παμπλίτο ανέβασε πάνω στη σέλλα τη Λουίτα.

Ειχαν περάσει δυο εβδομάδες από τη μέρα που ο στρατός ειχε σκορπίσει τον Μαρανόν και τους συντρόφους του, όταν άξαφνα, ένα θράδι, δυο μιστριώδες σκιές γλύστρησαν μέσα στην έκκλησία της Σάντα-Κιάρα του Μασόακο.

Σε λίγο, άλλη σιά, που έρχόταν κρυπά τοχο-τόχο, γλύστρησε κ' αιπή άδορυθα μέσα στην έκκλησία. Κανείς δεν ειχε προσέξει τις δυο πρώτες σκιές, κανείς δεν τις ειχε γνωρίσει μέσα στο σκοτάδι. Μά η τρίτη σιά, που τις παρακολούθησε από ώρα, ήξερε το πιστό τους. Η δυο σκιές που ειχαν γλυστρήσει άδορυθα μέσα στην έκκλησία της Σάντα-Κιάρα, ήταν ο αμφοβός Μαρανόν κ' ο ύπασιπότης του ο Παμπλίτο. Δυο εβδομάδες ύστερα τριγύριζαν εδώ κ' εκεί σαν κολασμένους ψυχές, από τον ένα κρυφώνα στον άλλο για να γλυτώσουν το στρατοκόμιο...

Όσο για την άλλη σιά, ήταν η Λουίτα Χιμένθ!

Άπό τη μέρα που άρρώστηκε να έκδικηθή τον τραγικό θάνατο του άνδρός της, ειχε ψάξει παντού, σ' όλη τα τριγύρω χωριά, για να βρη τους δυο έλθροδες. Και τέλος, έκείνο το θράδι στον Μασόακο, ειχε άνακαίψει πια τον τελευταίο κρυφώνα του Μαρανόν και του Παμπλίτο.

Βγήκε λοιπόν άδορυθα πάλι από την έκκλησία και τράβηξε για το δημαρχείο, όπου ειχε καταλυθή ο στρατός...

Ύστερ' από δυο μέρες, την ώρα που έβγανε ο ήλιος πάνω από την 'Αρκάνα, άκούστηκε άξαφνα μά θρονοντία. Το έκτελεστικό άποσπασμα ειχε τονερακισει τον Μαρανόν και τον Παμπλίτο, τους όποιους ειχαν συλλάβει προό λίγιο.

Η Λουίτα τότε πήγε κοντά στους σκοτωμένους, με μά έκφραση άρρητης χαράς στο πρόσωπό της κ' έβανε κόκκινα στο άμια τους ένα μάτσο άσπρα τριαντάφυλλα που κρατούσε στα χείρια της.

Κι' ύστερα, μ' άνάλαψη καρδιά, τράβηξε για το νεκροταφείο και στόλισε μ' αυτά τον τάφο του άνδρός της.

Η όμορφη Λουίτα Χιμένθ, ειχε έκδικη με την ίδια απάνθρωπη σκληρότητα τον αμφοβό Μαρανόν και τον Παμπλίτο, τον άτασιο μιάδα, — τους δημίους της.

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Γάντια από σεβόθ καθαρίζονται ως έξης: Βρέχετε ένα κομμάτι χρωματιστής φανέλλας και το δουτάτε σε ζυμμένο σαπούνι. Πιρνάτε τα γάντια σας σε ζύλα και τρίψτε με τη φανέλλα. Όταν στεγνώσουν τα σκουίζετε με καθαρό μάλλινο ύφασμα.